

Sygn. akt VII K 465/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy wO. (1) VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w S. w składzie:

Przewodniczący SSR Izabela Nowak

Protokolant st. sekr. Sąd. Sylwia Cierpucha

w obecności Prokuratora Lidia Walkiewicz

po rozpoznaniu dnia 4 lutego 2015 r., 10 marca 2015r.

sprawy

T. S.

syn J. i H. z domu B.

ur. (...) w Z.

oskarżonego o to, że:

W dniu 12 listopada 2014r. w miejscowości K. kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki A. (...) nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, pierwsze badanie – 0,91 mg/L, drugie badanie – 0,95 mg/L alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **T. S.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonej w pkt. I kary pozbawienia wolności zawiesza oskarżonemu warunkowo na okres próby 2 (dwóch) lat,

III. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat,

IV. na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet zakazu orzeczonego w pkt. III wyroku zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 12 listopada 2014 roku do dnia 10 marca 2015 roku,

V. na podstawie art. 49 § 2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 500 (pięćset) złotych,

VI. na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie w kwocie 628,72 zł, w tym opłatę w kwocie 180 zł.

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 listopada 2014 roku T. S. po pracy spotkał się z kolegą. W trakcie spotkania T. S. wypił trzy piwa o pojemności 0,5 l każde. Po wypiciu ostatniego z piw T. S. od razu wsiadł do samochodu marki A. (...) nr rej. (...) i kierował nim.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego T. S. – k. 18,22, 51;

notatka urzędowa – k. 1/

W dniu 12 listopada 2014 roku około godziny 17.45 T. S. jechał samochodem osobowym marki A. (...) nr rej. (...) w miejscowości K. i został zatrzymany do kontroli drogowej. T. S. został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, przy pomocy posiadającego stosowne świadectwo wzorcowania urządzenia (...). Pierwsze badanie przeprowadzone o godz. 17.48 dało wynik 0,91 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a przy próbie ponowionej o godz. 18.07 wynik wyniósł 0,95 mg/l.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego T. S. – k. 18,22, 51;

notatka urzędowa – k. 1;

protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości – k. 2;

świadectwo wzorcowania – k. 3/

Zgodnie z opinią biegłych sądowych lekarzy psychiatrów T. S. nie cierpi obecnie i nie cierpiał w przeszłości na zaburzenia psychiczne w rozumieniu psychozy, nie jest on także upośledzony umysłowo. Nadużywa on alkoholu z objawami zaczynającego się uzależnienia o czym świadczą ciągi, utrata kontroli picia, zaznaczone objawy abstynencji i podjęcie leczenia odwykowego. W krytycznym czasie T. S. znajdował się w stanie upicia alkoholowego o przebiegu prostym. Biegli zgodnie uznali, iż T. S. nie miał z przyczyn chorobowych zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Tym samym, w ocenie biegłych nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 i 2 k.k.

/dowód: opinia sądowo – psychiatryczna – k. 26/

T. S. ma 32 lata. Jest kawalerem, ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest mechanikiem maszyn rolniczych. T. S. nie posiada stałego zatrudnienia, utrzymuje się z prac dorywczych, jego miesięczny dochód wynosi 1500 – 2000 złotych. T. S. podjął leczenie odwykowe. W przeszłości T. S. karany był za czyny z art. 178a § 1 k.k. i art. 178a § 4 k.k. Skazania uległy zatarciu.

/dowód: dane dotyczące oskarżonego T. S. – k. 9, 41, 51;

karta karna – k. 36;

akta spraw VI K 183/07 i II K 19/11;

informacje Stowarzyszenia (...). C. i PCK – k. 55, 57;

zaświadczenie lekarskie – k. 59/

T. S. w toku całego postępowania przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Wyjaśniając podał, że w dniu 12 listopada 2014 r. po pracy z kolegą wypił trzy piwa i od razu po ich wypiciu wsiadł za kierownicę samochodu marki A. (...) i nim jechał. W miejscowości K. został zatrzymany przez Policję. Oskarżony podał, że żałuje tego co zrobił, oświadczył, że podjął leczenie odwykowe oraz poprosił o jeszcze jedną szansę.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego T. S. – k. 18,22, 51/

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranych dowodów wina i sprawstwo oskarżonego nie budziły zdaniem Sądu żadnych wątpliwości.

Sąd dokonując ustaleń stanu faktycznego oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, na niebudzącym wątpliwości, co do prawidłowości jego przeprowadzenia jak i wyniku, dowodzie z badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu oraz na notatce urzędowej, zaświadczeniu lekarskim i opinii sądowo - psychologicznej.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego zasługują na przymiot wiarygodności i uwzględnienie albowiem są logiczne, konsekwentne oraz korelowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie w postaci notatki urzędowej, protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości.

W pełni przekonujące wyjaśnienia oskarżonego, którym Sąd dał wiarę, znalazły potwierdzenie w dowodach z dokumentów w postaci: notatki urzędowej, protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości, opinii sądowo – psychiatrycznej, zaświadczenia lekarskiego, które to Sąd uznał za w pełni rzetelne i miarodajne. Zostały bowiem sporządzone w przepisanej formie, przez osoby do tego uprawnione. Ponadto Sąd nie miał żadnych racjonalnych podstaw, aby zakwestionować wiarygodność tych dowodów.

Analiza powołanego powyżej materiału dowodowego prowadzi zatem, zdaniem Sądu, do uznania, iż T. S. swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona czynu opisanego w art. 178 a § 1 k.k. bowiem w dniu 12 listopada 2014 roku, w stanie nietrzeźwości zdefiniowanym w art. 115 § 16 pkt. 2 k.k., tj. mając 0,91 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym, w miejscowości K. pojazd mechaniczny, jakim jest samochód marki A. (...) nr rej. (...).

Oskarżony z uwagi na poziom swojego rozwoju intelektualnego, wiek, doświadczenie życiowe powinien mieć świadomość, co do niedopuszczalności i znaczenia swojego zachowania. W tym miejscu podkreślić należy, iż w chwili popełnienia czynu zabronionego oskarżony miał w swoim organizmie prawie 2 promile alkoholu, poziom alkoholu wzrastał. Wina T. S. polega zatem na tym, iż mając pełną możliwość rozumienia znaczenia swojego zachowania, świadomie zdecydował się na naruszenie podstawowych zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego, zagrażając tym samym pozostałym uczestnikom tego ruchu.

Fakt, iż oskarżony, mając pełną świadomość tego, że spożywając przed chwilą alkohol, od razu po wypiciu trzeciego półlitrowego, zdecydował się wsiąść za kierownicę i prowadzić samochód, nie pozwala na uznanie, że stopień jego zawinienia nie był znaczny. Swoim zachowaniem T. S. dał dowód lekceważenia obowiązujących przepisów prawa i zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu Sąd miał na uwadze zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu, która to prawie 3 - krotnie przekraczała granicę stanu nietrzeźwości oraz fakt, iż poziom alkoholu wzrastał.

Przy wymiarze kary Sąd miał na względzie nagminność tego rodzaju przestępstw, które godzą w bezpieczeństwo ruchu drogowego, a które na terenie całego kraju, mimo orzekanych przez Sądy surowych kar, są wręcz plagą.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się także szczegółowymi dyrektywami wymiaru kary wskazanymi w art. 53 kk. Sąd analizował więc motywację sprawcy, sposób działania. Uwadze Sądu nie uszedł także fakt, iż czyn popełniony przez oskarżonego należy do przestępstw umyślnych.

Sąd oceniał także postawę oskarżonego, jego warunki i właściwości osobiste oraz dotychczasowy sposób życia. W tej mierze Sąd uwzględnił stopień rozwoju psychospołecznego oskarżonego, jego warunki materialne, rodzinne i stan zdrowia. Zważywszy powyższe, w ocenie Sądu, biorąc pod uwagę fakt, iż oskarżony pracuje dorywczo Sąd uznał, iż

wymierzenie T. S. kary grzywny stanowiłoby dla niego zbyt dużą dolegliwość, a w przyszłości grzywna nie mogłaby być ściągana w drodze egzekucji sądowej.

Przy uwzględnieniu wszystkich tych okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu orzeczona kara jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego, a kara w wyższym wymiarze byłaby już - przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności podmiotowych i przedmiotowych inkryminowanego czynu – karą zbyt surową o charakterze odwetowym.

Wymierzona oskarżonemu kara odpowiada nie tylko stopniowi jego winy, ale realizuje też w stosunku do niego cele zapobiegawcze i wychowawcze. Zapobiegawczy sens wymierzonej kary pozbawienia wolności ma bowiem na celu odstraszenie sprawcy od ponownego wejścia na drogę przestępstwa, natomiast jej cel wychowawczy realizuje się poprzez kształtowanie postawy oskarżonego zarówno wobec własnego czynu, jak i przestępstwa w ogóle. Jednocześnie kara orzeczona wobec oskarżonego czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także spełnia swoje zadania w zakresie prewencji generalnej, polegające na kształtowaniu w społeczeństwie postawy poszanowania prawa.

Oskarżony T. S. nie był karany sędownie, wyraził skruchę i zdaniem Sądu można wysnuć wobec niego pozytywną prognozę kryminologiczną. Zdaniem Sądu warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 2 lat zapobiegnie demoralizacji oskarżonego oraz pozwoli mu na dalsze życie zgodne z normami prawnymi i społecznymi, zaś Sądowi pozwoli na weryfikację przyjętej wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Sąd orzekł również wobec oskarżonego obligatoryjny, w myśl art. 42 § 2 k.k., środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Ustalając okres eliminacji oskarżonego z ruchu lądowego, jako kierującego pojazdami mechanicznymi na 2 lata, Sąd kierował się zarówno ilością zawartego w wydychanym przez niego powietrzu alkoholu, jak i faktem, iż poziom ten wzrastał. W ocenie Sądu taki okres orzeczonego środka karnego zapobiegnie zagrożeniu jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu w szczególności w kontekście rodzaju i wagi naruszonych przez niego zasad bezpieczeństwa. Sąd w pełni podziela pogląd Sądu Najwyższego, że stosowanie tego środka karnego jest najskuteczniejszym sposobem wzmożenia bezpieczeństwa na drogach, zmuszającym naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości (vide wyrok SN z dnia 24 kwietnia 1982 r. sygn. VKRN106/82). W tym miejscu podkreślić należy, iż swoim zachowaniem T. S. dał wyraz lekceważeniu zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz obowiązującego prawa i dlatego też z tego ruchu musi zostać wyeliminowany. W tym miejscu ponownie podkreślić należy, iż jak podał sam oskarżony tuż po wypiciu trzeciego półlitrowego piwa wsiadł do samochodu i nim kierował. Tym samym w pełni świadomie, rozmyślnie naruszył normy art. 178a § 1 k.k. Wskazać także należy, iż statystyki dotyczące nietrzeźwych kierowców na drogach, spowodowane przez nich wypadki i kolizje są zatrważające. Mimo nagłaśniania tego problemu w prasie i mediach sprawcy nadal nie wyciągają z tego żadnych wniosków i jak pokazuje zachowanie oskarżonego, wykazują się wręcz bezmyślnością i lekceważeniem podstawowych norm i zasad bezpieczeństwa. Wskazać także należy, iż fakt, że oskarżony, z uwagi na długości orzeczonego zakazu nie będzie mógł podjąć stałej pracy, nie ma żadnego znaczenia dla oceny przedmiotowej sprawy i wysokości orzeczonego wobec niego środka karnego. Każda kara i środek karny wiąże się z realnymi i odczuwalnymi dolegliwościami, ale właśnie na tym między innymi polega ich istota. Wręcz niezrozumiałym dla Sądu jest jak osoba dorosła, doświadczona życiowo, tuż po zakończeniu spożywania znacznej ilości alkoholu (1,5 litra piwa) od razu wsiada za kierownicę samochodu i nim jedzie. Ponadto oskarżony doskonale znał konsekwencje kierowania samochodem w stanie nietrzeźwości. Po raz kolejny podkreślić także należy, iż T. S. miał prawie 2 ‰ alkoholu we krwi, co przesądziło zarówno o stopniu jego winy jak i stopniu społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Uwzględnienie wniosków końcowych obrony, co do wysokości orzeczonego zakazu, w takiej sytuacji stanowiłoby przyzwolenie dla innych osób do kierowania pojazdami w stanie nietrzeźwości. Ponadto zgodnie z art. 53 k.k., który ma także zastosowanie do środków karnych, przy ich wymiarze Sąd bierze pod uwagę stopień winy, stopień społecznej szkodliwości, cele zapobiegawcze i wychowawcze. Sąd ma także obowiązek analizować motywację sprawcy, sposób działania. Te wszystkie okoliczności nie pozwoliły Sądowi na orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów na okres jednego roku.

Na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego, Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania mu prawa jazdy od dnia 12 listopada 2014 r. do dnia 10 marca 2015 r.

Na podstawie art. 49 § 2 k.k. Sąd orzekł od T. S. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 500 złotych, mając na uwadze możliwości zarobkowe oskarżonego, przy jednoczesnym uświadomieniu mu, poprzez cel działania wskazanej w punkcie V wyroku Fundacji, rodzaju zagrożonego przez nietrzeźwych kierujących dobra, jakim jest życie i zdrowie ludzkie.

Zdaniem Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara oraz środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym i świadczenia pieniężnego przyczynią się również do kształtowania w społeczeństwie, a w szczególności w najbliższym otoczeniu oskarżonego, świadomości, że sprawcy tego typu przestępstw są sprawiedliwie karani w granicach winy, zaś naruszenie zakazu prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwości pociąga za sobą nieuchronne konsekwencje prawnokarne.

Jednocześnie na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 180 złotych. W sprawach z oskarżenia publicznego zasadą jest bowiem, że jeżeli Sąd nie znajduje podstaw do zwolnienia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, to ma obowiązek je zasądzić na rzecz Skarbu Państwa (patrz post. SN z 24.02.2004 r., WZ 9/04, OSNwSK 2004/1/392). W rozpoznawanej sprawie Sąd nie dopatrył się natomiast okoliczności uzasadniających zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych. Oskarżony nie ma stałej pracy ale pracuje dorywczy i jego miesięczny dochód wynosi od 1500 do 2000 zł., a zatem, w ocenie Sądu, jest w stanie ponieść koszty sądowe i nałożoną na niego w wyroku opłatę.